

EENE HEERLIJKE VRUCHT DER ZONDAGSCHOOL.

Een der te Amsterdam woonachtige onderwijzers, die elken zondag in omliggende dorpen zondagscholen gaan houden, ontving van een zijner vrienden een brief, betreffende het heerlijk heengaan van een meisje der zondagschool te Sloten. Wederom tene vrucht van het zondagschool-onderwijs en een bewijs dat de Heer dat onderwijs niet alleen gebruiken wil om kinderen aan zijne voeten, maar zelfs in zijne genade-armen te brengen.

Op denzelfden avond dat de Vereeniging ter Verbreiding der Waarheid ter inleiding van haar jubelfeest bidstond hield (Zondag, 3 Nov.) is zij ontslapen in haar Heiland na een zwaar lijden van drie dagen.

In dien brief stond geschreven:

„Lieve vriend! ik haast mij u bekend te maken het heerlijk afsterven van Mina. Vrijdag is zij ziek gaan liggen, en zondag is zij gestorven; maar haar sterfbed was zoo treffend, dat onder tranen de bijzonderheden daarvan door ooggetuigen op het dorp verteld werden. Nadat zij vergeving gevraagd had aan haar moeder en zuster, omdat zij (zeide zij) haar zoo veel kwaad gedaan had, sprak ze: „oeh moeder! zou u me niet vergeven, daar de Heer Jezus mij wel vergeven heeft.“ Toen haar moeder onder tranen zulks beloofde, sprak ze: „U moet om mij niet huilen, want ik ga verheerlijkt naar mijn Jezus.“ In haar strijd was het: „O, ik heb nooit geweten dat de weg zoo nauw is, die tot het eeuwige leven voert en de weg des verderfs zoo breed is.“ Toen dat voorbij was is zij heengegaan. Dus vriend! wij zullen haar op Sloten niet meer zien; maar daar boven voor den troon Gods en des Lams hopen wij haar te ontmoeten: dat geve God. Zondag aanstaande zult gij er op Sloten wel meer van hooren.“

Tot zoover de inhoud van den brief. Nu is een der onderwijzers bij haar moeder en anderen geweest en de bijzonderheden die hij daar hoorde, bevestigden ons in de overtuiging dat zij bij Jezus is; want toen zij vrijdag ziek werd, was zij reeds werkzaam met den Heer Jezus, door tot Hem te roepen en aan te kloppen. Wellig speelde haar het lied van: „Klop, klop, klop is des Heilands gebod,“ enz., dat den kinderen geleerd was, haar in de gedachte: want op de vraag, „Mina! roept ge?“ Was het: „Neen, moel! maar de Heer Jezus heeft gezegd: „Klop en Ik zal u opendoen.““ Dat duurde tot zondagmorgen, toen wilde ze voor het raam de onderwijzers opwachten als zij naar de zondagschool gingen. Maar nadat ze tot 's morgens 11 uur op een hennet gewacht had, kon ze niet meer en ging naar bed, zoo als zij zeide „op haar liefste plaatsje.“ Daar zag ze die groote heerlijkheid en zoo zonder iets meer van die verschrikkelijke ligchaamspijnen te gevoelen, sliep ze in om tot beter leven te ontwakken.

Een der onderwijzers heeft hierop het volgende gedicht gemaakt.

VAN DE MENSCHEN WEL VERWORPEN, MAAR BIJ GOD UITVERKOREN EN DIERBAAR.

EEN BLADZIJ UIT HET LEVEN ONZER ZONDAGSCHOOL.

Zoo gij haar hadt gekend,
ge hadt misschien medelijdend
Haar in het donker oog
en 't bleek gelaat geblikt;
Zoo gij haar hadt gehoord,
dan had de klank dier stemme
Van 't meisje voor altoos
U wellicht afgeschrikt.

Zoo gij gesproken hadt
tot haar, de stroeve leerling,
Den hadt ge een antwoord schaarsch
uit haren mond gehoord;
En lachen! keek ze u aan,
en gij gingt vast gelooven:
Vermogens, (andrer gaav)
die zijn bij haar gesmoord.

En als het schooltijd was,
dan schoof ze steelsgewijze
Naar binnen, en ontlokte
aan d' andren dikwerf spot,
Die lachten om haar kleed,
haar houding, haar gebaren,
Die kenden medelij niet
met haar zoo droevig lot.

Zij was in d' aanvang vank
afwezig; telkenmale
Gewerd haar streng vermaan
om haar malatigheid;
En d' aangewezen tekt
kon zij maar nimmer leeren,
Ze had daartoe geen lust
of geen gelogenheid.

Een onzer richt zijn schreên
eens naar haar stille woning,
En spreekt met haar en met
haar huisgenooten saam.
Hij vraagt aan Mina wat
zij toeh op school wel leerde;
En hoor!... na eene wyl
noemt zij... des Heilands naam!

Dit wekt verwondering
bij hare huisgenoten,
Die spreken scherp haar toe,
met menig streng verwijt;
Ze zeggen dat de taal,
die zij daar dorst te spreken,
Met haar ondeugendheid
ten volle is in strijd!

De zuster schroomt zelfs niet
om n o o z e l haar te heeten,
En denkt misschien dat zich
een leugenspel hier speelt;
Toen onze broeder straks
de aanwezig vrijmoedig
Een woord van streng vermaan,
van boete toebedeelt.

En 't was of van dien stond
het kind met meerder ijver
De zondagschool bezocht,
een rein behagen schiep
In 't uurje dat de jeugd
des Zondags naar de plaatse
Waar men van Jezus sprak,
tot dank, tot bede riep!

En zoo gij hadt gelet
hoe 't kind met strakke blikken
Als gij aan 't spreken waart,
U woorden schier verslond,
Dan hadt ge wis betuigd,
dat ge onder al uw kindren
Aandachtiger, neen geen
dan onze Mina vondt!

Daar werd gezand op 't veld,
dat op zijn best genomen
Een iegelijk van ons,
voorwaar, een zandgrond scheen.
Gij strooidet korrels, maar,
zoudt gij daar ooit van garen?
Hoop op ontbotten had
gewis van ons niet één!

Maar... hebt gij van het schaap,
den penning wel gelezen,
Die (op zichzelf gering)
met zulk een ijzen vlijt,
Toch werden opgezocht
en ook hervonden werden?...
De Goede Herder, o,
Hij kent, Hij kent zijn tijd!

Acht dagen pas geleên!
En daar ligt Mina neder
Op 't ziekbed, dat haar ook
ten doodspand wezen zou.
Het was ons onbekend,
en dat wij het niet wisten,
Het is een oorzaak ons
van smartelijken rouw!

Hoe? Rouw? o, 's Heeren doen
is majesteit, volheerlijk;
Want uit der kindren mond
bereide Hij zich lof!
En daarom heeft ons hart,
bij zooveel gunstbetooning,
Tot bede en tot dank
de allerschoonste stof!

Drie dagen slechts te bed,
al kloppend aan de planken
Der bedsteê, met de vraag:
„Heer Jezus! open mij!“
En o, Hij bleef niet nit,
Hij kwam met open armen,
En had voor deze ziel
vertroosting, medelij!

Dit werd haar zekerheid:
„de Heiland had vergeven!“
En 't werd behoefte haar,
ook elken huisgenoot,
Die, voor 't verdriet dat zij
hen allen had gegeven,
Te vragen, wie van hen
haar die niet gaarne bood!

Haar kwaal was vreeselijk;
nogtans geen kreet der klachte
Rees van dat ziekbed op
uit haren veegen mond.
Ze sprak van Satan nog,
die altoos haar verleidde,
Maar niet op haar vermoecht
nu haar de Heiland vond!

Ze zei tot hen die zich
daar schaarden rond haar leger,
Dat haar door de enge poort,
de toegang was bereid,
Door 't bloed van Golgotha,
en dat de lieve Heiland
Haar aanstonds nemen zou
in zijne heerlijkheid!

En zij, 't verachte kind!
zij maande zelfs de omgeving
Tot vlogten naar den Heer
in hun genadetijd,
En sprak: „Smaal is de weg
waarop gij voort moet treden,
Maar gij komt veilig aan,
zoo gij volhardend strijdt!“

En... 't Schaap was bij den Heer!
De Penning was gevonden!
En d' Englen Guds voorwaar!
zij zongen 't Nieuwe Lied:
„Den Heiland roem en prijs!“
„Hier is er één gevonden!
*Een afgedwaalde op nieuw
is weer genâ geschied!“

Maar ook op arde heeft die zoog
Haar weêrklank in ons aler zielen,
Die vol aanbidding, lof en dank,
Heer Jezus! voor U nederknielen.
Nu Gij van 't ons betrouwde veld,
Een halm woudt zaamlen in uw schuren,
En ons tot d' arbeid aan woudt varen,
Door 'tgeen Ge ons hebt voor 't oog gesteld.

Gij woudt door onzen zwakken dienst,
Die 't zij in oolmoed U beleden,
Zoo lauw, zoo tranglijk wordt verricht,
Met talloze onvolkomenheden,
Gij woudt daardoor een teeder kind
Den weg naar 't Kruis des Heilands leeren,
Haar voeren aan den voet des Heeren,
Waar zij nu eeuwge vreugde vindt!

Maak ons door uwe kracht in staat,
Om juist „v e r a c h t e n“ op te sporen;
Wij hebben 't klaarlijk nu gezien,
Dat Gij die juist hebt u t v e r k o r e n !
En geef, dat op den Grooten Dag,
Het oord, waarop wij andren wijzen,
Ook voor ons oog dan moog verrijzen,
En 't Mina daar aanschouwen mag!

Amsterdam,
9 November 1872.

H. J. STAVERMAN.

NIETS VERBORGEN VOOR GOD.

Een rijke pachter mishandelde eens wreedelijk eene arme weduwe. Haar zoon, een knaapje van acht jaren, zag het. Groot geworden werd hij schilder, en bragt dit taferel naar het leven op het doek. Jaren daarna plaatste hij het, alwaar de pachter het zag. Deze wendde er zich bleek en bevende van af, en bood eene groote som gelds aan om het te koopen, ten einde het uit zijn gezigt te verwijderen. Zoo is er een onzigtbaar schilder, die op het doek der ziel een naar het leven geschilderd taferel overbrengt, dat nauwkeurig al de hartstogten en daên van ons geestelijk leven op arde teruggeeft. De eeuwigheid zal ze iedereen openbaren. Wij zullen allen ons aardse leven weer terugvinden.